

LIBRIS

Editor: Andreea Sterea

We know
books

Redactor literar: Iulia Dromereschi

Lector: Andra Burciu

Coperta: Tudor Popa

Tehnoredactor: Alina Voinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PÎTEA, FLORIN

Gangland / Florin Pîtea. - București : Crux Publishing, 2023

ISBN 978-606-9027-21-9

821.135.1

Florin Pîtea

GANGLAND

© Crux Publishing, 2025

Tiparul executat de Delta Print Line

Acest volum este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu persoane, locuri sau instituții reale este pur întâmplătoare și neintenționată de către autor .

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-9027-21-9

 CRUX PUBLISHING

1. GANGLAND

Pe străzile din Gangland, lumina ajunge atrofiată, bolnavă, zăbreliată. Lumină de flăcări. Lumină de laser. Lumină de neon. Rar – prea rar – peste zidurile roase de lepră se prelinge câte o rază de soare. Mai des, vin ploii reci, interminabile. Prin noiembrie, zăpada împrumută străzilor un aspect de puritate îndoielnică, cenușie, pe care înfloresc grabnic bălți de ulei și pete de sânge. Aerul e dens, irespirabil, îngreunat de fum, gaze de eșapament și jeturi de abur care țâșnesc din conducte fisurate. Prin el, clădirile pe jumătate distruse apar ca niște năluciri, sau mai degrabă ca un vis sinistru.

A fost nevoie de ani, tehnologie și un fel de sadism deturnat asupra obiectelor pentru ca zona urbană să capete înfățișarea actuală. Peste clădirile din Gangland s-au așternut straturi succesive de semne, graffiti paranoice, un palimpsest de răni și tatuaje pe pielea minerală a orașului. Fiecare zid, fiecare fațadă, fiecare stâlp și grindă poartă urme. De gloanțe. De graser. De sânge. De explozii. Hipertext ilizibil, cronică a istoriei urbane.

Peste carcasele eviscerate ale clădirilor se țese o rețea multietajată de cabluri, grătare metalice și țevi, semănată pe alocuri cu șasiuri de automobile, antene parabolice și fonate și panouri fotoelectrice ciuruite. Hățișul a fost instalat ca să îngreuneze manevrele aparatelor de zbor, însă dă impresia că a fost țesut de un păianjen monstruos, creatură cu carapace de crom și membre hidraulice, care pândește din umbră, pregătindu-se să soarbă vlaga orașului paralizat.

În timpul zilei, Gangland este inert și rece. Pe străzi, nu trec decât gunoaiile purtate de vânt. Ici-colo, fațadele vandalizate rânjesc cu colți prăfuiți de sticlă spartă. La amiază, un clarobscur cenușiu izbutește să răzbată până jos, luminând întrucâtva nemișcarea și tăcerea clădirilor în descompunere. Fulgi de funingine trec prin aer, ca niște fluturi îndoliați. Orașul pare atât de mort, încât s-ar putea auzi cum crește iarba. Dar iarba nu mai crește de mult în Gangland.

Noaptea, înfloresc lumini palide, ca niște roiuri de licurici risipite într-o grădină părăsită. Scânteii de la aparatele de sudură. Lasere pentru detectarea țintei. Jeturi de napalm. Focuri. Faruri. Proiectoare a căror lumină violentă, nemiloasă, parcurge straturile succesive de încâlceală metalică pentru a baleia cerul otrăvit.

Noaptea, se aude torsul felin al motoarelor ceramice. Trăncăneală de DJ. Răpăit de arme automate. Frânturi de muzică. Scrâșnet metalic. Din adâncurile pământului, urcă vuiete surde, ca gâfâitul unor demoni îngropați de vii. Noaptea, Gangland se trezește, iar glasul său, compus din mii de zgomete suprapuse, rostește povești întunecate.

Prin aer trec în zbor tăcut reptile cu aripi membranoase. Drone se strecoară prin ochiurile țesăturii metalice, zumzâind ca niște bondari. Câteodată, acul nemilos al unui proiector le țintuiește în aer, iar pe cer înfloresc cu zgomot de tunet o crizantemă din flăcări și scânteii.

Pe străzi, alunecă motociclete, viespi de crom și email negru. Uneori, din beznă răsar vehicule blindate, iar, alteori, pavajul se cutremură sub pașii agili ai unor umbre imense, monștri cuirasați a căror trecere trimite trepidații până în măruntaiele pământului.

Gangland este locul unde găști de adolescenți își dispută teritoriile, tronsoane de infrastructură, informații. Este rezervație, laborator și poligon. Aici sunt testate noile

tehnologii. Sălbaticii urbani din Gangland folosesc unii împotriva altora arme, echipamente și programe care, nu peste mult timp, vor fi utilizate de mercenarii zaibatsu-urilor în conflictele dintre megacorporații. Enzimele pentru rescrierea codurilor biochimice de fidelitate ale funcționarilor-cheie, nanomecanismele utilizate în spionajul industrial, programele menite să semene haosul în rețelele competitorilor, tehnicile subliminale proiectate pentru cucerirea de noi piețe, toate trec mai întâi prin Gangland. Fiecare penetrare a unei baze de date, fiecare foc de armă, fiecare mișcare de acolo sunt urmărite cu atenție în Tsukuba, în Kansai, în Silicon Valley și în habitatele din punctele Lagrange. Un delicat echilibru de forțe, menținut între fragmentatele entități politice locale prin trafic de influență, șantaje multiple și bani grei pompați de către trusturile orbitale, le permite adolescenților să se vâneze netulburați unii pe alții.

Sub seria de impacturi aleatorii ale conflictelor dintre găști, aria urbană își schimbă lent configurația, devenind zi de zi mai stranie. Un hipergraffito vizibil de pe orbită.

Cercetarea hărților s-ar dovedi zadarnică.

Locurile de importanță strategică nu figurează niciodată acolo.

2. NODURI ȘI NUME

Prin ceața groasă, fațadele văduvite de ferestre se iveau ca niște ocași legați între ei cu lanțuri, în șiruri întinse pe cele două laturi ale străzii. Din loc în loc, focurile din pubele aruncau pâlپări șovăielnice, tulburi, peste zidurile igrasioase. De-a lungul străzii, veneau încet, călare, doi oameni, strunind din hățuri cabalinele.

– Asta nu era vreme de ieșit din Templu, părinte! zise cel din dreapta.

Fața îi era acoperită de viziera căștii, în care flăcările de pe stradă se reflectau distorsionate.

– Mie-mi spui, Enguerrand? i-o întoarce celălalt. Umezeala asta scârboasă, de noiembrie, și se strecoară până-n măduva oaselor. După ce terminăm treaba, neapărat să mergem să bem niște tărie ca să-mi mai revin.

Spre deosebire de Enguerrand, părintele nu purta cască. Părul lung, negru și ondulat, îi atârna până între omoplați peste gulerul jachetei din piele până între omoplați. Pe obraji și pe bărbie i se întindeau țepii unei bărbi nerase de trei sau patru zile, iar, în lobul urechii stângi, avea un mic craniu de argint.

– Parcă ai băut niște tărie și când am plecat, remarcă Enguerrand, întorcându-și viziera spre el.

– N-aș mai fi plecat, zise părintele, clătînând din cap.

Enguerrand trase brusc de hățuri. Cabalina se opri, înfigându-și extensiile ceramice ale copitelor în asfaltul măcinat al străzii. Călărețul scoase de la oblâncul șeii o armă graser, pe care o îndreptă către un ungher întunecos al unei ruine, în locul unde odinioară se aflase o ușă. Cu degetul mare, declanșă proiectorul cu xenon atașat dedesubtul armei.

În cercul de lumină, se ivi un copil de cinci sau șase ani, îmbrăcat într-un trening Nike zdrențuit. Cu mâna stângă, căuta să-și ferească ochii de lumina proiectorului, iar, în dreapta, ținea o bucată de țevă ruginită. În spatele lui, se zăreau palele rotitoare ale unui generator eolian. Enguerrand închise proiectorul, apoi puse arma înapoi la oblânc.

– Am crezut că-s șobolani, explică el, îndemnându-și cabalina mai departe.

Părintele ridică din umeri, făcând să licărească țepii cromati care-i înțesau jacheta.

– Care hacker vine de data asta? întrebă el.

– Macho Kid, răspuse Enguerrand.

Numele hackerului fu însoțit de răpăitul unei arme automate care se auzi din depărtare, dinspre stânga lor.

– Puștiul ăla din Kansar City, comentă părintele. Are clasă.

Peste ei, se târau umbrele cablurilor și lanțurilor întinse între clădiri, iar vocile celor doi răsunau înfundat în spațiul care nu era închis și rezonant, dar nici deschis. O creatură biomecanică scoase precaută capul de după un bloc motor și se uită în jos la călăreți.

– Așa am auzit și eu, că n-are decât o clasă, zise Enguerrand, prefăcându-se că nu înțelesese.

Se apropiau de o piață, iar, în lumina focurilor, păreau că se văd câteva siluete.

– Cu una mai mult ca tine, în tot cazul, spuse părintele.

Enguerrand duse mâna la mânerul paloșului pe care-l purta la șold.

– De la o vreme încoace, nu mai știi de glumă, vistier-nice! se grăbi părintele să spună, având grijă să se îndepărteze de Enguerrand atât cât să iasă din raza de acțiune a paloșului.

– Când glumești, zâmbește! zise trezorierul. Ca să nu apară confuzii.

Schimbul de replici părea să facă parte dintr-un fel de ritual, căci mâna lui Enguerrand se îndreptase spre mânerul paloșului încet și fără prea mare convingere. Cabalina părintelui se apropie din nou, de cea a trezorierului, tropăind agale pe drumul plin de hârtoape. De-a lungul picioarelor celor două creaturi se întindeau tendoane din fibră de carbon, a căror culoare neagră mată părea să absoarbă din aer lumina firavă.

Aproape că intraseră în piață când, deasupra lor, se auzi uruiul unui rotor. Un proiector îi scaldă în lumină intensă, alb-albăstruie, strecurată prin grătarele și țevile care se întrețeseau deasupra străzii.

– Identificați-vă! lătră o voce sintetică, amplificată de un megafon.

Enguerrand își ridică fața, iar filtrele vizierei reduceră automat intensitatea luminii. Peste fuzelajul aparatului defilă un șir de date despre model, anul de fabricație, caracteristici aerodinamice, armament și raza de acțiune.

– E-un rahat de dronă, remarcă el.

Una dintre cabaline fornăi, trimițând două jeturi de aburi în aerul jilav.

– Normal, răspunse părintele. Dacă ar fi fost un elicopter cu trupeți, ne-ar fi ciuruit deja. Dar, de elicopterele mari, au grijă Îngerii.

– Identificați-vă! reluă vocea, cu o răbdare neomenească. Cine sunteți?

Părintele scoase din coburi o pușcă de vânatoare fără pat și cu țevile retezate la jumătate. Una dintre țevi scuipea foc, iar drona explodează, luminând pentru o clipă zidurile măcinate de vreme.

– Bănuiesc că asta vă răspunde la întrebare, remarcă părintele, punând pușca la loc.

– De ce-ai doborât-o? întrebă Enguerrand în timp ce intrau în piață. Că știi cum e cu armele la întâlniri...

– Nu suport să stau la discuții cu mașinăriile.

Se opriră lângă o fațadă ruinită și descălecară, apoi se retraseră în întuneric. Ceva mai departe, lângă o fântână arteziană secată, pe jumătate sfărâmată, se aflau câteva pubele. Într-una dintre ele, ardea un foc anemic, care făcea mai mult fum decât lumină. Deși de jur împrejurul pieței nu se vedea nimeni, cei doi Templieri știau că, puțin mai departe, în umbra zidurilor, așteptau reprezentanții altor triburi urbane, veniți ca și ei la întâlnirea cu hackerii

șoselelor. Respectau cu toții o convenție de încetare a focului, însă nimeni nu se aventura în spațiul deschis al pieței. Câteodată, se întâmpla ca unii să mai încalce armistițiul.

– Ai dat de vreo urmă a lui Macho Kid? se interesă Enguerrand.

Părintele O'Blivion clătină din cap.

– Scanerile cabalinelor nu l-au detectat, dar asta nu-nseamnă nimic. Transportoarele hackerilor sunt foarte bine camuflate.

– Socot că alea care nu-s bine camuflate n-o duc prea mult, rosti o voce cu accent de Mid-West din spatele lor.

Se întoarseră în direcția vocii. Între doi stâlpi igrasioși, înconjurat de ruinele unei clădiri, se afla un bărbat înalt, care avea în brațe o mitralieră Gatling cu țevi rotative. Borul pălăriei Stetson îi ascundea fața, cu excepția mustății stufoase. În schimb, o rază răzleață de lumină se juca pe țevile lucioase ale armei.

– Ai venit de mult, puștiule? întrebă Enguerrand.

– De vreo două ceasuri, zise Macho Kid pe un ton târăgănat. M-am tot uitat la voi și m-am întrebat ce rost mai are să-mi pun pielea-n saramură. Ați ajuns până și să-mi doborâți dronele.

Templierii nu îndrăzniră să comenteze. Enguerrand ridică din umeri. O'Blivion lăsă capul în jos.

– Dacă-ți vedea ce văd eu de fiecare dată când bat drumul încoace, v-ați gândi mult și bine înainte să vă luați la harță, continuă hackerul. La început, parcă se mai știa care cu care se bate. Fundamentalisti creștini contra fundamentalisti islamici, separatiști contra federali, triadele contra columbienilor, Feminazi contra tuturor bărbaților, necrosofturile contra tuturor, iar orbitalii ne încurajau din când în când, trântindu-ne în cap meteoriți, fără deosebire. Treceai pe șosea cu transportorul și vedeai cruci. Cale de mile-ntregi. Cruci de ț și se ura și te-apuca

frica. Mississippi nu-i nici pe departe atât de lat cât sunt unele cimitire prin care-am trecut de când a-nceput războiul ăsta, sau ce mama dracului e. Acu' nu mai are cine să-i îngroape și nu se mai știe nici cine împotriva cui e. Am văzut maldăre de morți arși cu benzină pe câmp și maldăre de morți lăsați să putrezească de când nu prea mai e nici benzină. Dacă-aveam câte un OCU de fiecare cruce și mort pe care le-am văzut numai la drumu-ăsta de-acuma, puteam să mă mut în Lagrange și să trăiesc bine-mersi.

– Și ce legătură are asta cu noi, puștiule? îndrăzni să întrebe O'Blivion.

– Are, replică hackerul. E o plăcere să-mi zică *puști* unul care nu era nici în proiect când am început să fac transporturi încoace. Pe tot continentul ăsta nenorocit, un singur loc e mai de Doamne-ajută: Gangland. Cineva, acolo sus, a hotărât că războiul de-adevăratale n-o să se întindă pân-aici. Și noi, din Go West Network, culegem copii de peste tot, îi aducem pân-aici numai noi știm cum, ca să-i ferim cumva din calea prăpădului, și, dup-atâta chin, îi vedem cum învață să umble cu arme și să se omoare între ei. Are vreunu' din voi douăzeci de ani?

Templierii se priviră unul pe celălalt, încurcați. Nici unul dintre ei nu răspunse. O'Blivion avea nouăsprezece, dar probabil că, pentru Macho Kid, asta era irelevant.

– De-asta mă-ntrebam dacă mai are vreun rost. Am văzut ceva transportoare arse de când m-am apucat de treaba asta și-am pierdut destui prieteni. Azi-măine poate-o să mi-o fur și eu. Când știu că v-am salvat pe la cinci-zece ani doar ca să vă omorâți între voi la cinșpe, m-apucă un soi de lehamite. Da', dacă tot am adus copiii ăștia, vi-i las. Pe cuvânt că i-aș duce-n altă parte, da' n-am unde.

Privi peste umăr, în umbră, și făcu semn din cap.

– Veniți încoace!

Din umbra ruinelor, se iviră pe rând câțiva copii, îmbrăcați în haine destul de curate, pe care se vedeau brodate siglele unor organizații orbitale umanitare. Părintele îi numără din ochi și oftă adânc a pagubă.

– Cam puțini, îndrăzni Enguerrand.

Macho Kid îi aruncă o privire pe sub borul pălăriei Stetson.

– Din câți erau la-nceput, crede-mă că au rămas al năibii de mulți. Mai ales dacă mă gândesc la chestiile prin care-au trecut...

Copiii, nu mai mulți de o duzină, aveau figurile emaciate, complet lipsite de grăsime, cu frunți ce se bolteau enorme deasupra ochilor înfundați în orbite. Stăteau adunați îndărătul hackerului, ferindu-se de lumină și având grijă să nu intre în raza de acțiune a mitralierei Gatling. Cel mai înalt dintre băieții mânca un măr, iar una dintre fetițe răsuca încet între degete un ghemotoc murdar și cleios, care poate fusese inițial o batistă din hârtie. O pală de vânt împinse fumul din pubele către ei, ascunzându-i o clipă, apoi direcția vântului se schimbă, fumul se risipi și copiii se iviră iarăși, stânjeniți de faptul că erau examinați cu atâta atenție.

– Acu' am cam ajuns la capătul drumului, la ultimul nod din rețeaua șoselelor, le zise Macho Kid, iar lumina tăioasă care-i jucase în priviri se îmblânzi. Eu o să plec înapoi ca să mai aduc și alți copii încoace, da' aici are cine să se îngrijească de voi.

O fetiță cu părul cânepiu îndrăzni să arunce o privire către Templieri, apoi lăsă iute capul în pământ. Nu părea deloc convinsă.

– Uitați-vă bine la fiecare dintre băieții și fetele care-au venit să vă primească și gândiți-vă cu care din ei ați vrea să stați! N-au voie să vorbească cu voi până nu alegeți toți care cu cine vrea să plece. Asta ca să fim siguri că voi îi alegeți pe ei, nu invers, încheie el.

Fără prea mare tragere de inimă, copiii ascultară îndemnul și porniră într-un tur al pieței, pe lângă ziduri și ganguri, privindu-i pe reprezentanții triburilor din Gangland. În umbră și tăcere, aceștia așteptară decizia copiilor, încercând să facă impresie. Dacă ar fi fost destul de vârstnici pentru a-și putea aminti asemenea lucruri, poate ar fi comparat scena cu vizita unor posibili părinți adoptivi la orfelinat, numai că, de această dată, alegerea o făceau orfanii.

Enguerrand își scoase casca. Avea părul lung, adunat într-o coadă ce-i cobora din creștet, și, spre deosebire de părintele O'Blivion, era proaspăt bărbierit. Încercă să-și imagineze cum percepeau copiii nou-veniți înfățișarea adolescenților care-i așteptau în semiîntuneric, evaluând șansele pe care le avea Ordinul Templierilor să-i atragă pe cât mai mulți dintre ei. Nu era pentru prima dată la o asemenea alegere, așa încât putea să facă o estimare destul de bună. Trezorierul învățase de la întâlniri asemănătoare din trecut că mulți dintre copii erau atenți mai degrabă la vehicule și accesorii, ceea ce era un dezavantaj pentru triburile mai puțin axate pe tehnologie. Urmări cu inima strânsă cum copiii își plimbau privirile nehotărâte între alte ganguri și intrări, unde se ascundeau vehicule și creaturi mai impresionante, oprindu-se numai rareori asupra cabalinelor celor doi Templieri.

Într-un târziu, fetița cu părul cânepiu îndrăzni să intre într-unul dintre ganguri. Un băiat care, până atunci, își făcuse de lucru cu niște pietricele, se îndreptă către o stradă unde se întrezăreau în penumbră aripi enorme, membranoase, și întrebă:

– O să zbor din seara asta? O să fiu moartea-de-sus?

Moartea-de-sus. Enguerrand își amintea destul de limpede lungile perioade pe care le petrecuse prin subterane înainte de a fi adus de hackerii șoselelor, din nod în nod, până în Gangland. Intervale greu de măsurat,

ce se scurseseră de cele mai multe ori în întuneric, fuga printre ruine de la un adăpost la altul, groaza de spațiile deschise, teama permanentă de moartea-venită-de-sus, trimisă de păsările din oțel, și invidia nemăsurată față de ființele invincibile care-și petreceau viața în zbor, pândindu-l din înaltul cerului. Pentru unii dintre copii, promisiunea că aveau să se transforme din vânat în vânători era o ispită prea mare. Încă un băiat și o fetiță se pierdură în întunericul străzii unde-i aștepta făgăduiala zborului.

Rând pe rând, toți copiii aleseră unul sau altul dintre triburi și plecară din piață. Spre disperarea crescândă a celor doi Templieri, deși întâlnirea se apropia de sfârșit, nici unul dintre copii nu-i alesese. Mai rămăseseră doi băieți, unul foarte scund, care părea și cel mai mic, și cel cu mărul, care mesteca netulburat, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Cel mic se uita indecis, clipind des și neștiind pe care dintre străinii aceia din umbră să-i aleagă. Se vedea că era atât de speriat, încât nici măcar nu avea curaj să plângă. În cele din urmă, se întoarse către Macho Kid, își luă inima în dinți și zise:

– Măcar eu pot să rămân cu tine? Te rog frumos de tot.

Hackerul se apropie de el, având grijă să țină țevile mitralierei departe de copil. Îi puse o mână pe umăr și-l privi în ochi, apoi își dresе vocea, căutând parcă să câștige timp de gândire. Din depărtare, se auzi sunetul înfundat al unei explozii.

– Mai ții minte când am dat peste tancurile necrosoturilor, dincolo de Denver?

– La apa aia mare, unde au fost focuri mari toată noaptea, după ce ne-ai luat de la Jivin' Jack?

– Exact. La Colorado. Mai ții minte?

Fetișoara băiețelului se crispa. Începu să vorbească repede, ca și când amintirile evocate ar fi fost o punte